

čítal-li a mohl-li též důvodně počítati obžalovaný s takovým výsledkem své činnosti, a byla-li takováto činnost jím při uzavření oněch služebních smluv také vážně zamýšlena, pak by ovšem nebylo lze v jeho třebas i lstivém jednání při přijetí do služeb řečených ústavů spatřovati jednání spadající pod trestní sankci § 197 tr. zák. Ježto napadený rozsudek v této příčině zjištění neobsahuje, ba o této otázce vůbec neuvažoval, bylo jej, ježto spočívá na podkladě právně nedostatečném, tedy mylném zrušiti jako zmatečný a za podmínek §u 5 novely k trestnímu řádu uznati, jak se stalo.

Čís. 2857.

Subjektivní skutková podstata krádeže předpokládá vědomí pachatele, že se odnětí cizí věci děje proti vůli (bez povolení) držitele, jakož i další jeho vědomí, že tímto odnětím způsobuje dotčené osobě v penězích ocenitelnou újmu na majetku.

(Rozh. ze dne 3. srpna 1927, Zm I 459/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Mladé Boleslavi ze dne 3. června 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem krádeže podle §u 460 tr. zák., zrušil napadený rozsudek, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným tímto přestupkem, jako zmatečný a věc vrátil do první stolice okresnímu soudu v Mladé Boleslavi, by ji znova projednal a rozhodl.

Důvody:

Lze připustiti v podstatě správnost napadeného výroku, pokud soud v odnětí dvou tiskopisů — předkládacích formulářů správy státního velkostatku — spatřuje objektivně splněnou skutkovou podstatu přestupku krádeže; je zjištěno, že tyto formuláře jistou, třebas nepatrnou cenu mají, že byly z držení a bez přivolení oné správy odejmuty, a nelze ani vyloučiti objektivně zákonnou náležitost jejich odcizení pachatelem pro jeho zisk, pokud jich chtěl užiti k sepsání žádosti za přeložení, s čímž mohl býti spojen nejen hmotný prospěch — ušetřením výloh za opatření papíru jím pro tuto žádost — nýbrž vůbec (ku krádeži postačující) bezprávné přisvojení si disposiční moci nad odcizenou věcí. Leč jinak se má věc se stránkou subjektivní, po které se vyhledává vědomí pachatelovo, že se odnětí cizí věci děje proti vůli (bez přivolení) držitele, jakož i další jeho vědomí, že tímto odnětím způsobuje dotčené osobě v penězích ocenitelnou újmu na majetku. Ani v tom ani v onom směru nehoví napadený rozsudek zákonu; stěžovatel se hájil za trestního řízení tvrzením, že si vzal dva formuláře toliko za tím účelem, by jich mohl použiti k dožádání na ředitelství státních statků v Praze, by

byl přeložen kamkoliv; jiného úmyslu prý neměl. Napadený rozsudek ovšem zjišťuje, že obžalovaný je obyčejný dělník, a že jeho žádost za přeložení někam jinam je úplně vyloučena, leč touto úvahou opřenou o údaj vrchního správce Ladislava K-y, nevystihuje rozsudek, jak stížnost správně namítá, jádro obhajoby stěžovatelovy po stránce subjektivní. Jak stížnost správně uvádí, pomíjí soud údaj obžalovaného, že nebyl pouhým dělníkem aneb alespoň za takového se nepokládal — nýbrž že udal, že jest dozorcem na státním velkostatku; nelze pominouti ani další údaj v jeho personáliích, že absolvoval 4 třídy gymnasia a hospodářskou akademii v P. Veškeren tento údaj měl soudu býti pobídkou, by se neomezil toliko na objektivní názor správce velkostatku reprodukcující zjištění, že přeložení bylo úplně vyloučeno, nýbrž bylo mu uvažovati s hlediska subjektivního, přihlížejíc k obhajobě stěžovatelově, zda se týž mohl pokládati za oprávněna podati takovou žádost na představené ředitelství státních statků v Praze. Kdyby se tak bylo stalo, nebylo by lze již předem vyloučiti možnost závěru, že stěžovatel se pokládal za oprávněna oněch v kanceláři volně vyložených tiskopisů použití, při čemž se připomíná, že vrchní správce K., alespoň podle dosavadního stavu věci, ani nevylučuje objektivní přípustnost takového použití formuláře, a byl by pak při nejmenším možným na straně obžalovaného trestnost vylučující skutkový omyl ve příčině otázky, zda odnímal vůbec cizí věc »bez přivolení« držitele a, odnímal-li tuto věc k újmě tohoto držitele, vždyť je skutečně těžko myslitelné, by stěžovatel, chtěl-li skutečně užiti tiskopisů, od ředitelství státních statků pocházejících, k podání žádosti právě na ono ředitelství řízené, si byl uvědomil při takovémto jednání zákonem po stránce subjektivní předpokládané známky krádeže. Bylo proto za podmínek §u 5 novely k trestnímu řádu zmateční stížnosti vyhověti; napadený rozsudek zrušiti jako zmatečný a věc vrátiti, jelikož jde toliko o přestupek § 460 tr. zák. — příslušnému okresnímu soudu v Mladé Boleslavi, by ji znovu projednal a rozhodl.

Čís. 2858.

Vjíždění automobilu do vrat v ulici města se živým provozem jest značnějším ohrožením bezpečnosti osob a majetku; musí se proto díti obzvláště opatrně, by netoliko vozidla z protějšího směru, nýbrž i v témže směru jedoucí nebo nahodile přijíždějící nebyla ohrožena; rychlost nesmí tu převyšovati 6 km, by řidič byl za všech okolností jejím pánem.

S hlediska §§ 335, 337 tr. zák. musí býti mezi neopatrným jednáním (rychlou jízdou) a úrazem příčinná souvislost; řidič není zodpovědným za nehodu, jež byla vyvolána nevypočitatelným a neodvratitelným jednáním poškozeného.

»Křižovatka« předpokládá místní situaci různých křižících se jízdových drah.

(Rozh. ze dne 3. srpna 1927, Zm I 491/27.)